

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 12. mal. travna 1889.

List 15.

Iz zlatomašne okrožnice papeža Leona XIII.

(Dalje.)

Sv. Oče nadalje učijo, kako silno potrebna je molitev, da se človek v čednosti ohrani, in pravijo:

Zares, natorne slabotnosti bi se bilo treba mnogo manj bati in npravnost se ne bi pogreznila v ohlapnost, ako bi se ono božje povelje menj zanemarjalo z brezskernostjo in celo z zaničevanjem. Kajti Bog hoče, da ga prosimo, hoče človeka osrečiti s svojo milostjo, saj je vendar jasno in očitno obljubil, da podeli svoje darove v obilnosti tem, ki jih prosijo. Da, sam nas spodbuja k prošnji in vabi tako rekoč z najljubeznivšimi besedami: „In jaz vam povem: Prosite in se vam bo dalo; iščite in boste našli; terkajte in se vam bo odperlo“¹⁾. Da se ne bi bali storiti to verno in zaupljivo, oblažuje veličastvo svojega božanstva primerjajoč se z ljubečim očetom, kateremu ni nič bolj pri serci, nego ljubezen njegovih otrok. „Ako tedaj vi, ki ste hudobni, veste dobre darove dajati svojim otrokom: koliko bolj bo vaš Oče, kateri je v nebesih, dobro dal tem, kateri ga prosijo“²⁾.

Kdor to prav premisli, ne bode se čudil, da se je Janezu Zlatoustu moč molitve človeške zdela tako velika, da jo je derzno primerjal božji mogočnosti, in sicer za to, ker kakor je Bog vse stvari vstvaril z besedo, tudi človek z molitvijo doseže vse, kar hoče. Nič nima večjega vspeha, kakor prav opravljene molitve, ker so v njih sredstva, s katerimi se lahko z Bogom spravimo in ga preprosimo. Kajti med molitvijo odtergamo duha od posvetnega in vsi napolnjeni z

mislijo na edinega Boga zavedamo se živo človeške slabosti, ter, izročivši se popolnoma dobroti in ljubezni našega Očeta, iščemo v moči Stvarnikovi svoje zavetje. Stanovitno stopamo pred Začetnika vsega dobrega, kakor bi hoteli, da vidi naše bolno serce, naše slabe moči, našo zapuščenost, in polni upanja prosimo varstva in pomoči pri Njem, ki edino more dati bolnim zdravila, slabim in nesrečnim tolažbo. Tako stanje človeškega duha, ki sodi o sebi skromno, in kakor je prav, se ponižuje, čudovito nagne Boga k usmiljenju, kajti, kakor se prevzetnežem ustavlja, tako „ponižnim daje milost“³⁾. Bodi tedaj pri vseh molitev v navadi, navada v molitvi: serce, duh in glas naj moli, in ob enem bodi življenje primérno, da bo s spolnovanjem božjih zapovedi naše življenje vedna hoja k Bogu.

Kakor druge čednosti, tako rodi in ohranjuje tudi to, o kateri govorimo, sv. véra. Kajti Bog je vir vsega pravega dobrega ki je samo ob sebi vredno, da hrepenimo po njem, po njem spoznamo tudi neskončno dobroto božjo in zasluženja Odrešenika Jezusa Kristusa. Nič pa ni bolj pripravno, vero gojiti in krepiti, nego pobožna navada molitve. Jasno je, kako potrebna je v sedanjih časih ta krepost, ki je v največ ljudeh oslábela, v marsikaterih ugasnila. Z njo se mora namreč pričeti ne le zboljševanje zasebnega življenja, temveč tudi presojevanje onih stvari, katerih zamotanost ne dovoli državam mirú in varnosti. Ako navdaja množice hrepenenje po brezmejni svobodi, ako se od vseh strani čujejo preteči glasovi zlobne derhali, med tem ko na drugi strani človeka nevredna pohlepnost imovitejših misli, da si nikoli ni zadosti

¹⁾ Luk. XI., 9. — ²⁾ Mat. VII., 11.

³⁾ I. Petr. V., 5.

pridobila, in se prikazujejo druga jednaka zla, more temu, kakor smo na drugem mestu obširneje razložili, kerščanska vera najboljše in najgotoveje pomagati.

Tu pa se hočemo obrniti tudi do Vas, katerim je Bog dal oblast deliti njegove skrivnosti, in izbral jih za svoje pomočnike. Nedvomno je, da ima življenje in vedenje duhovnov največji vpliv na blagor posameznikov, kakor vseh skupaj. Naj bi torej isti pomnili, da jih je Jezus Kristus imenoval „luč sveta“ in da mora radi tega „duša duhovnova svetiti se kakor luč, razsvetljujoča celo zemljo“¹⁾. Duhoven naj se odlikuje v pravi vednosti, ker je njegov poklic druge napolnjevati z modrostjo, zmote razdevati, množici biti vodnik na sternih in polzkih potih življenja. Zlasti pa zahteva vednost, da jo spremlja čistost življenja, ker več pripomore k poboljšanju ljudi zgled, kakor pa opominjevanje z besedami. „Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela“²⁾. Ta božji izrek pomeni, da naj bi bili duhovni v kreposti tako popolni, da bi mogli biti vsakemu, ki vanje pogleda, ogledalo. „Nič ne spodbuja drugih bolj k pobožnosti in češčenju božjemu, nego življenje in izgled onih, ki so se posvetili božji službi: kajti, ker se zdé oni vzvišeni nad posvetne stvari, ozirajo se drugi nanje kakor v ogledalo, in posnemajo njih zgled“³⁾. Ako morajo torej vsi ljudje paziti, da ne zabredejo med pečine pregreh, niti hrepené preželjno po pozemskih stvaréh, so duhovni dolžni storiti to posebno vestno in stanovitno.

(Konec nasl.)

Voltêr (Voltaire) in nasledki njegovih nauk na Francoskem.

(Dalje.)

„Naródnost v prvi vesti!“

Tako je preganjal novi malik kerščanstvo; ni bil zadovoljen, da ga je ropal, še sramotil ga je, kjer in kolikor mu je bilo mogoče. Cerkve je spreminjal v hleve; cerkveno zlato in srebro v denar za svoje priveržence; iz zvonov je delal tope za svoje vojake. Naposled je odvezal spoznavalce Jezusove obljube, zvestobe do češčenega Odrešenika ter jih silil biti njemu pokornim. Sv. vera in zdrava pamet uči, da je Bog naš stvarnik in oče, mi pa njegove stvari in otroci, torej popolnoma v njegovi oblasti in v vsem od njega odvisni. Rovarji pa so ves red prevergli in terdili, da je človek čisto sam svoj in dokončno neodvisen,

da se meniške obljube ne strinjajo z natornimi pravicami, da so civilni samomor itd. in so prepovedali vse redove in samostane.

Zgodila se je tedaj nova krivica. 14. febr. 1790 razglasilo je sobranje, da ne priznava več meniške obljube in sklenilo je: vsi redovi in korporacije obojega spola na Francoskem se morajo raziti in v prihodnje se ne smé nič več kak red ustanoviti.

Kmalu na to, 18. avg. 1792, je odločilo sobranje: ker prosta država ne sme terpeti korporacij, tudi tacih ne, ki so svoje življenje posvetili s tem, da so delali s podučevajem; se sklène, da morajo nehati vse korporacije in zveze svetnih duhovnov; tudi imajo nehati redovniki in redovnice, ki so do sedaj stregle po bolnišnicah; odpraviti se mora in zginiti v prihodnje vsaka duhovska in pa redovniška obleka... Taka je svoboda farizejskih socijalistov in prekucuhov!

Ali s tem rovanjem ni bilo dovolj; hoteli so katoličanstvo zatreti, zato tudi notranjo cerkveno vpravo uničiti. Zastonj so se ustavljali škofje, ki so zahtevali narodno sinodo; zastonj je izreklo 200 poslancev desnice, da se bodo pritožili s pisanjem kralju in ljudstvu, ako poterdijo predlog, oporekali so v imenu Boga in vere — pa pri rogoviljenji in vpitji levičarjev je bilo vse na gluha ušesa! Ko so poslanci zapustili zbornico, so levičarji žugali pogumnemu nadškofu Manry-ju: „Na svetilnico ž njim!“ Pa on je odgovoril neustrašen: „Bodete li potem bolje videli, kali?“

Lažnjiva konstitucija je tako spravila duhovstvo ob prostost, ter ga odtergala od središča svetá — od Rima. Mesto starih škofij so ustanovili nove. Konstitucija pravi: „Prepovem vam, kakor vsaki drugi cerkvi na Francoskem in vsem francoskim meščanom, da se ne smejo priznavati nikoli in na noben način ne oblasti navadnega škofa ali metropolita, ki bi imel svoj sedež v tuji državi; prepovem vam, škofje, da se ne smete obračati v Rim, da bi ondi dobili poterditev. Vi škofje, župniki in duhovni, vi ste moji vradniki.“ Nato so kmalo sklenili, da mora vsak škof in duhoven na to laži-konstitucijo priseči, sicer zgubi službo. Večina duhovnov se je ustavila. Sedaj pa se je začel boj proti osebam, grozovitejši še kot je bil rop cerkvenega blaga.

Začeli so tolovaji strahovit boj proti duhovščini. Lovec nikdar ni preganjal divjih zveri s toliko razdraženostjo, š kakoršno so jeli preganjati francoski rovarji katoliške svečenike. Povernili so se prav časi trinoga Nerona v vsi strahovitosti. Kakor so nekdam v rimski državi sovražni pogani zvrčali vse nesreče v državi

¹⁾ Sv. Jan. Krizost. De Sac. I., 3., c. 1. — ²⁾ Mat V., 16. — ³⁾ Zbor Trident. Sess. XXII., c. 1. de Ref.

in zunaj države na kristjane, tako so tudi francoski tigri, ti moderni pogani, sodili katoličane, da so oni krivi vseh nesréc in nezgod državnih!.. Ali ne kažejo sedanji socijalisti na svojih shodih, levičarski kelovodji po zborih onim podobno? Kako strastna jeza zoper Cerkev in duhovstvo puhti iz ust levičarjev po raznih parlamentih!

Iz vseh kotov daljne Francoske se je razlegal glas: „Uporni duhovni zapeljujejo ljudstvo s svojim fanatizmom, širijo povesodi svoja vznemirjajoča pisanja: oni so krivi mnogih umorov in požarov. Njihovi priverženci se plazijo v hiše domoljubov ter jih moré. Pred nekimi dnevi je prišlo v roke tem kanibalom deset verlih prijateljev domovine..... Taki duhovni so bič republike!“ Natvezali so jim, da morijo v imenu Božjem itd. in druga obrekovanja, česar se pero ustavlja popisovati.

Pogani v prvem času kerščanstva so obrekovali kristjane, da so hudodelniki in skrivni zločini: ravno tako so delali tudi francoski revolucionarji ter so dolžili duhovne hudobnih dejanj, kolikor in kakoršnih koli so si le mogli izmisliti. Začeli so kervav boj proti njim: štiri dni, od 2—5. septembra 1792, je terpelo klanje. Samostani in jetnišnice so se rudečile od kervi nedolžno umorjenih duhovnov.

Ravno tisti dan, ko se je klanje pričelo, v dan 3. sept., je pisala občina Pariška posameznim deželnim oblastim: „Del kanibalskih zarotnikov sedečih po jetnišnicah, je ljudstvo že usmertilo. (To se pravi: mi smo jih poklali in podavili!); brez dvombe bode tedaj celi narod segel po tem neizogibnem sredstvu, ktereга zahteva občni blagor.“

A čakalo je še hujše gorje katol. svečenike. Nekteri so ubežali strahoviti moritvi. V dan 14. febr. 1793 so obljubili nagrado onemu, ki bi umoril kacega duhovna; ponujali so sto liver darila, kdor bi pripeljal v zapor ali sploh ovadil duhovna, kateri se ne podverže njihovi trinoški postavi. Pač žalostna osoda! Potikati so se morali duhovni po germovjih in gozdih, na stotine in stotine jih je moralo pod meč, a to le zato, ker so se poganjali za resnico, ker so hoteli zaježiti novošegno poganstvo, ki se je naglo širilo po spisih brezbožnih pisateljev!

Pokazali so se v teh časih tuge in stiske tudi odpadniki od katoličanstva. Iškarjotov najdemo povesodi! In rovarji se skušajo s tem izdajstvom okoristiti. Dioklecijan, hotevši kerščanstvo sramotiti, je ukazal spraviti svete kerščanske skrivnosti na gledališki oder, enako je počela tudi revolucija. Zgodovina konventa nam pripoveduje: V dan 9. nov. 1793 je nastal ne-

znansk vriš zunaj konventne dvorane; bilo je to vpitje in kričanje kervoločne množice, ki je hotela s takim ravnanjem kazati priznanje svojim „junakom.“ Kdo pa so bili ti njeni junaki? Nekateri so bili našemarjeni z duhovsko obleko, drugi so vlačili bandera in križe po blatu; ostudne ženske so pile iz svetih posod; osli so prenašali težko breme cerkvenih mašnih oblek in še gerje so zasramovali svete reči.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. († Nikolaj Zic.) Na Dunaju je umerl prečast. g. častni kanonik in vojaški župnik Nikolo Zic, mož, ki je imel v naši deželi toliko spoštovalcev, kolikor znancev. Rojen je bil 8. avg. 1823 v Zaborskem na Hervaškem, mašnik posvečen pa 31. jul. 1847 v Ljubljani. Gimnazijo je bil pričel v Karlovcu, pa kmalo prišel v Ljubljano, kjer je bil po doveršeni filozofiji sprejet v našo škofijo in v kn. šk. semenišče. Le malo časa pa je služil kot duhovni pomočnik v dušnem pastirstvu ter je potem prestopil kot vojaški kaplan v vojaško službo, kjer je ostal do zadnjega. O zadnjih njegovih trenutkih piše preč. g. kanonik Klun v „Slovcu“ to-le:

Z Dunaja, 4. aprila. Vojaški župnik in častni kanonik Zic je včeraj ob četrti na šest zvečer, previden s ss. zakramenti, v šestinšestdesetem letu svoje starosti umerl. Bolehal je na drobvi že v Gradcu, ali pri vsem tem opravljal svojo službo tudi tukaj na Dunaju skoro prav do zadnjega. Samo osem dni je ležal; v ponedeljek mi pride jeden njegovih vojaških kaplanov povedat, da se je vlegel. Precej drugi dan ga obiščem in najdem še precej bistrega in veselega. Tožil mi pa je, da mu je že osem dni prav slabo in da je imel dva dni in dve noči tako silno kolcanje, da ga je hotelo kar zadušiti. Zdravniki so mu to kolcanje sicer ustavili, ali ne čisto odpravili.

Včeraj sem ga zopet obiskal; nekako radostno mi je pravil, da so mu zdravniki pomagali, da je pa vendar svojemu kaplanu naročil, naj gre po duhovnika, da ga previdijo. Rekel sem mu, da je prav tako, in mu obljubil, da ga danes zopet obiščem.

Danes sva se ravno z g. dr. Poklukarjem odpravljala, da bi ga po seji obiskala, kar pride neki sluga „Pietete“ z mertvaškim listom in naznanilom, da je včeraj umerl.

Nemudoma sem šel v njegovo stanovanje ter od njegove postrežnice izvedel, da so ga včeraj precej po mojem odhodu prevideli s ss. zakramenti. Popoldne sta prišla zdravnika, s katerima se je še prav krepko razgovarjal. Tudi je hotel vstati, pa ni šlo. Ob 5ih popoldne ga obišče vojni škof Gruša, ktereга se je močno razveselil. Škof mu podá roko, on se mu zahvali, da ga je obiskal, malo zaherkne in v istem hipu umerje.

Truplo so prenesli v kapelo vojaške bolnišnice in ga tam položili na mertvaški oder. Pokop bo jutri 5. aprila. Ob jedni uri popoldne bodo merliča prepeljali v votivno cerkev, kjer ga bode blagoslovil

vojaški škof Gruša sam. Od ondot ga prepeljejo na centralno pokopališče, kamor ga spremim in kjer ga pokopljem jaz sam.

Ranjki je bil blag mož in vzgleden duhoven, ki so ga zaradi njegovega poštenega obnašanja visoko čislali vsi, ki so ga poznali. Naj v miru počiva!

Iz Ljubljane. (Misijon v Egiptu.) Nedavno je „Danica“ naznalovala, kako milostni škof Frančišk Sogaro nadaljuje srednje-afrikanski ter zamurski misijon po Egiptu. V večje poterjenje z veseljem naznanjamo, kar je milgsp. škof une dni sam pisal našemu prevzvišenemu gospodu kn. škofu dr. J. Misiju, in to iz Kaíre 15. sušca t. l. Pravi namreč med drugim:

V mestu Holuvanu sem že vstanovil dvé šoli, ki se obilno obiskujete, zidanje lepe cerkve v tem kraju je pa na pol doveršeno. V Geziri na zvišenem, zelo obširnem zemljišču sem pa vstanovil kmetijsko šolo za oproščene zamurske sužnje. Njih število se množi dan na dan z novinci. Misijonarji in misijonske redovnice stanujejo še v svojih izposojenih šotorjih, dokler se poslopje ne zgotovi. Ako bi imel pomočkov, mogel bi to za vzgojo in spreobračanje černih tako važno naselbo še delj razširiti. —

Iz tega je očitno, da taka delavnost ne bo brez sadú za deželo, ki je bila svoje dni tako sloveča zarad kerščanstva, pa tudi ne brez sadú za Sudan in daljne zamurske dežele. Škof pa tudi toži, da na čelu tega misijona, ki je pod brambo Nj. ap. veličanstva našega presvitlega cesarja, se to dobo nahaja v prav hudih stiskah.

Novi duhovski imenik ljubljanske škofije za leto 1889 smo prejeli z veseljem. Le-tá je še bolj natančen, kakor prejšnjega leta. Dekanije razen stoljne cerkve so po abecednem redu zverstene in imajo, razun ljubljanske, ki je latinska, slovenska imena s pridjanimi nemškimi imeni. — Tudi fare so zverstene po abecednem redu, kar je enako velik napredek. Razun stanovanj večjih dostojanstvenikov v Ljubljani je pri vsaki fari z zvezdico naznanjeno, da stanuje duhovni pomočnik v župnijskem dvoru (farovžu). Zraven tega so pri vsaki fari naznanjene šole, koliko je razredov, in njih daljava od farne cerkve.

Ker je letos vpervič v Imeniku naznanjeno, ne bomo zamerili, ako se še tu in tam pogreša sporočilo o šolah, n. pr. Zagorje p. S., Toplice, Semič, Suhor, Sv. Trojica, v Treb. dek.

Kanonikatov je 17 (3 prazni), fará 273, praznih 41, to pomeni, da niso župniki tam kanonično postavljeni, ker po imeniku so popolnoma izpraznjene, da jih drugi župniki oskerbljujejo, samo: Babno polje, Gora, Goriče, Masern, Hotederšica, Podlipa, Sv. Duh in Lipoglav imata že imenovane oskerbničke, in Turjak tudi neki penzjoniran gosp. oskerbljuje; lokaliji ste 2 prazni, vikarjati 3; starih kapelanij je 11 (1 prazna); ekspozitur 20 (praznih 11); kapelanij 225, praznih 99; manemisarjatov 6 (vsi izpraznjeni); drugih duh. služb je 45, praznih 20; farnih cerkvá je 310; podružnic 1005, samostanskih 8, in 181 kapelic.

Duhovnov vseh je 570, in sicer: 14 korarjev (ali kapitarjev), duhovnih pastirjev 406, v drugih službah profesorjev itd. 28, penzjoniranih 41, zunaj škofije 15, iz drugih škofij 13, in 53 redovnikov. Seminaristov vseh je 101, in sicer: v velikem seme-

nišču 80, v Alojzjevišču 8, pri misijonarjih sv. Vincencija 10 in v Rimu v kolegiju nemško-ogerskem 3. — Redovnic sv. Ursule je v Ljubljani 46, v Škofji Loki 35; Usmiljenih sestra je v Ljubljani in na Studencu 82, v Begunjah 35, Šolskih sestrá je vseh 21. Zanimivo je vverstenje duhovnov po kanonični starosti — in na zadnje je za vsaki farni vrad potrebni zapisnik, v katerem mescu je treba te ali une sporočila poslati preč. kn. šk. ordinarijatu, in drugim vradnijam.

Tako moram reči, da je imenik letošnji memo lanskega zelo napredoval. Pristavim naj, da je tisk katoliške tiskarne v Ljubljani zelo lep in veliko prijetniši kakor pri imenikih drugih škofij, in morem priznati, da cena z 1 gld. gotovo ni previsoka. Mislim toraj, da je vsak duhoven z novim imenikom prav zadovoljen. M. J.

Iz Teržiča. (Novi križev pot in druge cerkvene naprave.) (Konec.) Kakor za farno cerkev Teržiško, tako je vlansko leto pomenljivo bilo za tri njene podružnice. Pri sv. Ani pod Ljubelom je bila vsa cerkvica prebeljena in vse tri altarje je okusno prenovil in prezlatil pridni Dežela, podobar iz Idrije. Pri sv. Katarini v Lomu se je pokopališča precej dostavilo in na novo blagoslovilo. Lični novi zid okrog cerkve in na novo pozidana mertvašnica že tako prijazni čedni kraj zdaj še bolj povzdiguje. Kako prijazno veselo pa je zdaj v cerkvi sv. Jožefa na hribcu nad Teržičem! Zelo revna stranska oltarja, sv. Joahima in sv. Roka, je vlansko leto podobar Dežela prav lepo prenovil, in prezlatil in podobi sv. Joahima in sv. Roka lično popravil slikar Bradaška iz Kranja. Dobil sta tudi nove svečnike, nove križe in svetilnice, ter ljudstvo pravi: „lepša sta, kot kamenitni veliki oltar,“ — in če že poprej tako rado, zdaj ljudstvo še vse bolj veselo hití na hribec, kadar zapoje zvon sv. Jožefa. Tudi za ta popravila pri sv. Jožefu in sv. Ani šlo je nad 1000 gld. Naj bi s tem med Teržičani, pa tudi sosedi se še bolj spodbudilo češčenje velikega našega očaka sv. Jožefa, varha vse katoliške Cerkve, kteremu, če prav vém, je menda v celi Kranjski dekaniji posvečena edina ta cerkev na prijaznem hribcu nad Teržičem, — tako pa tudi češčenje sv. Roka, velikega pomočnika v kužnih in družih neznanih boleznih!

Da se pa vernem zdaj k farni cerkvi nazaj, krona vseh teh del pri cerkve fare teržiške je prekrasen Križev pot, ki je bil, kakor sem popisal, pustno nedeljo slovesno postavljen. Kaj bi pa rekel o njem? Strokovnjak nisem, da bi vedel prav ocenjevati umetne Šubic-eve slike in sprelepo v les izrezane okvire domačega umetnika Vurnika, ki si je tukaj postavil svoj poslednji krasni spomin. (Tisti dan namreč je ta umetnik ležal na mertvaškem odru, ko smo tukaj križev pot blagoslovljali.) Océno torej prepustim veščakom; jaz le zapišem glas ljudstva in svoje osebno mnenje; podobe in okviri so namreč tako lepi, da je morda malo ali pa nobenih tacih križevih potov v ljubljanski škofiji. Podobe brez okvirov so široke po 83% in visoke po 115%, z okviri in križi vred po 230%. Vsaka podoba sama za-se stane 170 gld., vsak okvir 58 gld., to znaša 228 gld. za vsako posamezno postajo, — tedaj za 14 postaj lepo svoto 3192 gld. brez družih postranskih stroškov.

Od kod pa ta tako velikodušni dar, da se je moglo pri naši farni cerkvi kaj tako lepega omisliti? Odgovor na to: Iz ene same dobre roke, — kateri Bog poverni in naša farna varhinja Marija!

Č. o. Jožef je pustno nedeljo popoldne svoj govor o pobožnosti sv. Križevega pota pred mnogobrojno množico pričel nekako tako-le: „Tam v Budapešti, glavnem mestu Ogerskem, se hrani svetinja, vsa z biseri in dragotinami okinčana. Ta svetinja ni nobena druga, kot desna roka sv. kralja Štefana, ktera je v življenju toliko dobrega storila. Na to svetinjo sem se spomnil, ko sem slišal, da se je v Teržiči znašla dobrotna roka, ktera je toliko svoto darovala za sveti Križev pot. Nisem mogel zvediti, čegava je ta roka; celo ne, je li roka možka ali ženska. Pa zvedel sem, kateri je dotične osebe namen pri tem dobrotnem delu, namreč ta: Naj bi milostljivi Bog ji dodelil srečno zadnjo uro! — obilno tolažbe dušam v vicah, pa tudi obilno sadú fari Teržiški, — naj bi Teržičani prav pridno sv. Križev pot molili!“

Tako nekako je goreči govornik pustno nedeljo popoldne svoj govor pričel, potem pa prav vneto razlagal pobožnost sv. Križevega pota zgodovinsko, kedaj se je ta pobožnost pričela in kje, kako se je po svetu razširjala, kako obilen je njen sad, koliko svetih odpustkov, kateri se tū zadobé, in klical je vse, možke in ženske, pobožne in posvetne, nedolžne in grešnike na pot sv. Križa, v nemal nas vse za to lepo pobožnost. — Pustni ponedeljek je prav spodbudno pridigo imel č. o. gvardijan iz Loke od štirih poslednjih reči, v torek pa zopet č. o. Jožef od veselja v nebesih in veselja vernega kristjana v cerkvi, nebesih na zemlji.

Tako smo obhajali v Teržiči letos 40urno pobožnost o pustu, ktero bo nam vedno klical v spomin sprelepi Križev pot na posvečenih stenah naše farne cerkve. Kaj bi jaz vsem tem veselim dogodbam, ktere smo v Teržiči doživeli, dostavil družega kot preserčno prošnjo: „Naj Večni Bog dotični dobrotni roki to veliko dobroto, ktero je fari Teržiški storila, obilo poverne! Naj se enkrat gori v nebesih lesketá bolj kot zlato in srebro, bolj kot bliščeči biseri! — Teržiški farmani pa naj se tega darú tudi vredne storé, naj po namenu te dobrotne roke prav radi in pridno sv. Križev pot molijo, naj prav mnogim bode ta lepa pobožnost zveličanja vir!“

Vse v večji čast Božjo in v slavo farne varhinje naše, Marije!

Pristavek pisavčev: Nedoločno spredej povedana leta, „morda več kot 50“, naj se beró deločneje v tem smisli, da je prejšni križev pot za časa preč. g. župnika Alojzija Koširja, l. 1851 ali 1852 (pisanega poterdila nisem videl), tedaj pred kakimi 38 leti bil slovesno blagoslovljen.

Gorica. (Spremembe.) Č. g. Andr. Brezovšček ml., župnik v Šmarijah, dobil je duhovnijo Kamnje; čast. g. Jož. Skočir, župnik v Melcih, je postal dekan v Devinu; č. g. Jan. Jug, vik. v Avčah, gre v začasni pokoj; tako tudi č. g. Leonh. Stagni v stalni pok. Razpisane so župnije: Šmarije pri Ajd. do 9. apr.; Volče do 18. in Čepovan (novovstanovljena župnija) do 24. t. m.

Prečast. g. dr. Al. Faidutti je postal rektor v središčnem semenišču.

Tonzuro in manjše redove so 2. nedeljo v postu prejeli: 4 bogoslovci iz centraln. semenišča, 12 bratov frančiškanov, in 5 bratov kapucinov.

Romarji avstrijski v Sveto deželo so 21. sušca odrinili iz Tersta na Lojdovem parniku; vodja jim je mons. Jož. Marušič, častni kan. v Gorici.

Preskušnje za župništvo sta delala čč. gg.: Jož. Grašič in Iv. Pipan.

Poglej mladost prekrasni cvet!

Poglej mladost prekrasni cvet!
Kako ljubo žari nam spet;
Vonjavo blago ti dihljá,
V naravi celi se smehljá.

Ozri po logih se, vertéh.
Ozri krog sebe se po tléh,
In kamor seže ti okó,
Je vse lepo, je vse cvetno. —

Poglej pa tudi v serčice,
Cvetó li v njem cvetličice:
Nedolžnost zala in krepost,
Ponižnost ljuba, o mladost?

O skerbi za cvetličje to,
Ki je nad cvetke vse lepó,
Ga Božje gledajo očí,
Se angeljček ga veselí!

O vari dragi serca cvet,
Te spremljal bo na uni svet
In tam pri Bogu, o sladkost!
Ti čast bo večna in radost.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Z Dunaja. K velikemu katol. shodu so obljubili osebno priti preč. gg. škofje: Bernski, Kraljevograški, Litomeriški, St. Hipoliški in Kerški (Veglia). Najberž prideta tudi: nadškof Moravski iz Levova in škof Lavanški. Zastopale bojo poslali: kardinal Mihalović, škof Strosmajer, knez nadškof Solnograški.

Lurd. (Pogled v preteklo leto.) V sto in pét velikih procesijah je prišlo 79.483 romarjev preteklo leto v Lurd iz raznih evropejskih dežel. Podeljenih je bilo 233.900 svetih Obhajíl.

Prečudno ozdravljenih bolnih se je pomnožilo. Da omenimo en izgled, naj povemo, da od rojstva gluhomutast 17letin mladeneč iz Brabanta je sluh dosegel.

O nekem drugem dnevu je bilo zbranih do šest tisuč okoli zdravilnega studenca, ko je bilo sv. Rešnje Telo neseno k bolnikom; vsi so se vergli na kolena in razlegal se je glas: „Hosana Sinu Davidovemu! Gospod! ako hočeš, zamoreš jih ozdraviti!“ V tistem trenutku je vstalo več bolnikov s svojih ležišč in šli so za Najsvetejšim.

Vse to so čudeži, kakoršnih nikjer drugje ni najti, in ob enem dokaz, da Naša ljuba Gospá Lurska je res usmiljena mati.

Tudi ni brez pomena, da 93.525 steklenic lurske vode je bilo razposlane na vse strani svetá.

Tudi ima preteklo leto zase to znamenitost, da je bila prva cesarica, kolikor se vé, med tisučeri obhajanci, namreč cesarica Brazilijanska. Tudi je bila darovana prva narodna zastava, namreč v imenu celega naroda, to je, zastava republike Bolivije.

Pervi pot je Marija Lurška, kolikor je znano, v posest sprejela 6000 metrov visoko goro, Monsign. Courmont ji je namreč posvetil goro Kilima-Njaro, ktere beli vrh je čista podoba brezmadežanega spočetja sredi grešnega sveta. —

K temu še nekoliko iz tekoče dobe.

23. grudna je bil v Lurdih nadškof Wellington iz Nove Zelandije, pn. gosp. Fr. Mar. Redwod. Pred 50 leti je bila ta daljna dežela, v Avstraliji, obljudena z divjaki, ki so bili človekožerci. Dan danes so omikani, znajo brati in pisati in so skoro vsi kristjani. Blizo 600.000 evropejcev se je naselilo po tej rodovitni okrajini. Vera je v cvetu in že imajo 1 nadškofa, 3 škofe, veliko cerkvá z duhovni, nekaj redov obojega spola s šolami. Lurške okoliščine so tam dobro znane; že po več krajih so napravili lurške puščavice in s pomočjo lurške vode se je doseglo več ozdravljenj. —

Božični dan je bila prelepo razsvitljena vsa bazilika, in ni mogla obseči vsih vernikov; silo ljudi je bilo obhajanih. Hostje, vino in kadilo za sv. maše na Božič — vse to je bilo naravnost iz Betlehema; č. P. Piccard, veliki prednik avguštincev, je bil to oskerbel.

Lansko leto 17. grudna je gospodičina Julija Lenoč kar v trenutku ozdravljena stopila iz čudežnega studenca. Ta Parižanka piše v Lurd: „Kdor me pozná, me želi videti in jaz sem prav srečna, da se tako mnogi želé prepričati o nepričakovanem velikem spremenjenji, ki se je zgodilo z menoj... Vsak je razveseljen, narbolj moj oče, — on na glas oznanjuje ta čudež... Zdravnik, ki me je obiskoval (poprej v bolezní), pravi, da je dvakrat čudežno moje ozdravljenje... Zahtevano spričevalo bo poslal.

Kratke novice. V Oftersheimu na Bandenskem se je mačka vlegla na vrat v zibeli spijočemu polletnemu otroku, kateri je vsled tega zalopnil. — Gr. Al. Blome, sin gr. Gust. Bloma, uda gosposke zbornice, pristopi v duhovski stan. — V Bocnu sta pastirja Jak. Kühn in Jož. Schöpf k smerti na vislicah obsojena, ker sta popotvalca dr. Schiek-a, Saksonca, 23. kim. 1888 umorila in oropala. — Na Dunaju pri dopolnitvah volitvah v mestni odbor so zedinjeni kristjani 3 prejšnje sedeže ohranili in 12 novih si pridobili. Vsih mestnih odbornikov na Dunaju je 120. Prostomišljaki se zaradi tega hudo kisajo. — Nasledki nove šole se na Dunaju vedno huje kažejo. — Mlad potepuh od otrók po ulicah razne reči izvablja in z njimi beži. — 24. sušca pa je 6 potepuhov po noči napadlo v Otakringu dečka Al. Kolovškega, ki so ga v obraz bili, mu ugrabili harmoniko in klobuk ter pobegnili. Roparji ti so zgoli rokodelski učenci od 17—20letni. (Mojstri se pritožujejo, da tako imenovane večerne šole niso koristne za rokodelske učence, da vsled tega še bolj zdivjajo itd.) — V starolerchenfeldski cerkvi ste bili undan dve cerkveni pušici oropani

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec mali traven (april).

a) Glavni namen:

Žertve lakomnosti.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

Ozrimo se dalje v družino! Lakomnost je že v svojem početku ostrupljiva, kjer koli ima kaj opraviti pri njeni vstani; lakomnost jo razjeda, kjer je nastala; že berž ko se vtihotapi v družino, ker ondi gine ljubezen, ktera je oživljajoča in družeca véz. A žal še več! Tudi na ta madež našega veka se moramo ozreti. Lakomnost zaduši družino že v kalu, ona je vzrok, da hirajo ljudstva v nekaki nerodovitnosti, pri kateri človek res ne vé, naj se li bolj čudi nesramnosti onih, ki jo zakrivé, ali topoglavosti javnega mnenja, ki toliko pohujšanje terpi.

A lakomnost se ne zadovolji z zlom, ki priraste javnemu življenju in državi iz pokažene družine. Žertve za druge — in družba zahteva, če se hoče vzdržati, mnogo takih žertev — lakomnost do cela ne pozná; lahkomnost naredi človeško serce terdo kakor kovina; dajati brez dobička se ji zdi vse preneumno. Človeško serce naredi grozovito v vsi krivici: kjer ima moč in kjer si more kaj z močjo prisvojiti, ondi ne pozná ne pravice, ne dolžnosti; ne vzeti, kjer se more brez kazni, se ji zdi zopet naj večja neumnost. In vendar je pravičnost temelj držav. Lakomnost je to podstavo omajala, in naj mogočnejša država, rimsko svetovno kraljestvo je razpadlo v nič. Beati possidentes, blagor bogatinom! se je reklo v onem kraljestvu, ko je dospelo na verhunce, a tudi na kraj pognbe, in besedi „Dives“ — bogatin in „beatus“ — blažen ste imeli v latinščini eni isti pomen. (Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

15. Ss. Bazilisa in Anastazija. Za kerščansko ljubezen do različnih narodov in ljudstev. Prav veliko po krivem obsojenih.

16. S. Benedikt Jožef Labre. Da bi se zboljšalo stanje ubogim z razširjanjem kerščanskega duha med njimi. Naši vojaki. Mnogo preveč posvetno mislečih in nezadovoljnih.

17. S. Rudolf. Habsburška hiša. Prav mnogo preganjanih in nesrečnih. Važna vednostna podjetja. Več odpadnikov.

18. Veliki četertek. „Duhovni in obhajanci.“ Z molitvenim apostoljstvom posebno združene redovniške družbe. Več vdov in vdovec.

19. Veliki petek. Za zmago Cerkve nad sovražniki Kristusovega križa. Več hudo terpečih. Več zaslepljenih, zakerknjenih, nespokornih.

20. Velika sobota. Da bi se pripravila serca za pravo kerščansko veselje. Važne stavbinske zadeve. Da bi se pomnožilo število dobrotnikov za vredno prenovljenje in krasoto hiš božjih.

21. Velika nedelja. Za razširjanje vere vstalega Zveličarja. Spreobrnjenje Angleške. Več vzgojevališč in izobraževališč.

22. Velikonočni poned. Da bi se praznovale nedelje in prazniki. Mnogo oseb, ki že več lét ne prejemajo ss. zakramentov. Več takih, ki so brez službe.

23. Velikonočni tor. S. Adalbert. Česka, Poljska, Ogerska. Dobri posli. Več zdravnikov. (Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Sestra priporočuje bolnega brata za zdravje. — Neka družina z bolnim otročičem za pomoč. — Dve osebi v dušnih in telesnih potrebah in boleznih. — 83letna oseba z vso družino za ljubi mir — in potrebni kruh. — Zapuščena vdova, v velikih skerbéh, za dober svet. — Neka zoperna zadeva, da bi se vgodno pojasnila. — V bolezni, po človeško neozdravljivi, za zdravlje ali pomoč na priprošnje N. lj. Gospé presv. S. sv. Jožefa in sv. Antona Pad. Uslišanje se razglasi po „Danici“ in „Cvetji.“ — Sestra priporoča svojo bolno sestro za zdravje, kar se bo razglasilo po Dan., ako se doseže.

Zahvale.

Več let že ležim v hudi bolezni. Iskala sem pomoči pri zdravnikih ter sem rabila tudi zdravila; ali ni mi bilo ž njimi pomagano. Pustivši zdravila sem se začela prav z živo vero in trdnim zaupanjem priporočevati ljubemu Jezusu in prečalostni Materi Božji, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., pa sv. Nikolaju, da bi mi pri Bogu sprosili ljubo zdravje. Obernilo se mi je nato na hujše, tako, da se en dan nisem nič zavedela. Začela sem z družino še bolj moliti in prositi Marijo; in bila sem uslišana, da se mi je na bolje obrnilo. V tej hudi bolezni sem obljubila, ako zadobim polajšanje svojih bolečin po Mariji z milostjo Jezusovo, na priprošnje sv. Jožefa, sv. Antona Pad., sv. Nikolaja, da bodem, ko se mi zdravje na bolje oberne, po „Danici“ zahvalo razglasila. Z zahvalo pa tudi priporočam, da zraven časnih pomočkov naj se vsak na prvo oberne do Jezusa in Marije za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — in bode mu pomagano. M. J.

Hvaležnega serca spolnujeva svojo dolžnost, ter s temi versticami izrekujeva preserčno zahvalo presvetemu Sercu Jezusovemu za zadobljeno pomoč, katero sva zadobili na priprošnje Naše lj. Gospé presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona Pad. in sv. Franciška Seraf. Naj jim bo preserčna zahvala! Povernilo se je zopet ljubo zdravje, odstopile so nama protete krivice. Čast Bogu! M. H. T.

Dolžnost in hvaležnost me veže, da se tu javno zahvalim za veliko milost, ki sem jo prejel očitno le po priprošnji nebeške Kraljice in brezmadežne Device Marije.

Več let že bolehal sem na očéh. Premnoga zdravila, ki sem jih rabil, vsi nasveti skušenih ljudi, vse je bilo brezuspešno. Jako me je mučila bolezen pri mojem poslu, pri knjigah, a še bolj me je vznemirjal strah, da ne bom več popolnoma ozdravel, kakor se mi je zaterjevalo od več strani. V tej stiski zatekel sem se k njej, ki jo zovejo „zdravje bolnikov“ in „pomoč kristjanov“, in ni bilo zastoj. Kmalu se mi je začelo boljšati. Preje nisem mogel pri luči brati četert ure brez bolečin, berem sedaj ves večer, ne da bi se mi kaj shujšalo.

Ker so človeške moči preslabe in človeški jezik prekoren, da bi se mogel dostojno zahvaliti nebeški Materi za toliko milost dobljenega ozdravljenja; menim, da bo Kraljici nebes najlepša zahvala, ako kličem Vam vsem, ki ste obteženi in bolešni: „Le sem, le sem, pod to varno zavetje: K Devici Mariji, ona je najboljša pomočnica, najboljši zdravnik,

ker prerესnične so besede: Še nikdar ni bilo slišati, da bi Ti koga zapustila, ki je pod Tvojo brambo pribežal. Tvoje pomoči iskal.“
Hvaležni častilec Marijin.

Listek za raznoterosti.

Za pirhe — ste za lepo bratovščino sv. Detinstvo prišli na svitlo dvé knjižici: 1. Nauk o sv. Detinstvu (poprej imenovana „Misijon otrok“, zdaj prav primérno predelana po preč. g. kanoniku Andr. Zamejcu). — 2. Dejanje sv. Detinstva IX. zvezek. Obé knjižici dobivajo udje brezplačno, in naj se toraj oglasijo pri vodniku družbe gosp. kan. A. Zamejcu, ali pa pri vredništvu tega lista. Branje v teh knjižicah je prav mično in podučno, ne le za male, ampak tudi za odrasčene.

„Duhovna lekarna“ za vse, ki hočejo večno živeti. Podučna knjižica od ģ Linškega škofa dr. Ernesta Müller-ja. Poslovenil Fr. Zbašnik, župnik. — To delce je pokojni pobožni škof, djal bi, spisal kakor testament, ker na svitlo je dal koristno knjižico in bil je prvi natis z 2000 iztisi spečan v manj kot 14 dneh; kmalo potem je izdal drugi natis, 4500 knjižic, in bil je tudi ta razprodan v manj kot pol leta. Škof je kmalo po drugi izdaji šel k Bogu po plačilo za zelo koristno delce, s katerim bo gotovo vstreženo tudi Slovencem. V dveh razdelkih na 110 stranéh v 12terkih obravnava „Lekarna“ 1. Branila proti dušnim boleznim; 2. Zdravila za dušne bolezni; in v sklepu podaja nekaj vodil in zgledov za življenje. Založila „Katol. bukvarna“; cena 20 kr.

Die Parabeln des Herrn — zu Betrachtungen, zunächst für Cleriker; von P. Jul. Mühlendorf S. J. Innsbruck 1889. Premišljevanja so vravnana po metodi sv. Ignacija Lojoljanskega. Poslužil se je prilik naš Gospod in Zveličar sam, gotovo bodo koristne tudi vsakemu čitatelju in pridigarju. Cena 75 kr.; 288 stranf.

V Mokronogu je 5. t. m. previden s ss. zakramenti umerl č. g. Jurij Snoj, duhoven v pokoju. R. I. P.

Č. g. Francišek Marešič, kapl. v Sostrem, je postal župnik v Lipoglavu. Vivat!

V Lavantinski škofiji je č. g. Jož. Zidanšek, kn. šk. dvorni kapl., postal profesor v bogoslovji in podvodja v dijaškem semenišču. — Prečast. g. Tom. Mraz, dekan Vuzeniški, bode sooskerbljal župnijo sv. Antona na Pohorji; provizor pri sv. Janži na Peči, čast. g. Fr. Mešiček, se verne na kaplanijo k sv. Marjeti pri Šaleku.

Tudi posojilo in dolg! Zagrebško mesto hoče vzeti na posodo 200.000 gld., da se napravi vojaška jahalnica. — Premnozih mest srenjski odbori kavalirske dolgove delajo; — kdaj neki pridejo tisti, ki jih bodo plačevali?!

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji. Čast. g. Franc Zbašnik, župnik v Topli Rebri, dobil je župnijo Hinje; č. g. Ivan Škerjanec, ekspozit v Harijah, župnijo Vreme, in č. g. Gotard Rott, administrator v Spodnjem Logu, župnijo Staro Cerkev na Kočevskem. — Kanonično vmeščena sta bila danes čč. gg. Vincencij Polaj na faro Ráteče in Franc Marešič na faro Lipoglav.

Iz rimskega Martirologija.

7. sušca.

V Monastiru blizu Tarracine: Sv. Tomaž Akvinski, spoznovalec in učenik, iz pridigarskega reda, sloveč po plemenitem rodu, svetem življenji, in bogoslovni učenosti.

V Cesareji Palestinski sv. Ebul, mučenik. Bil je tovarš sv. Hadrijana in dva dni za njim pred leve veržen, in ko je bil od levov hudo zdelan, je bil z mečem končan; on je poslednji v tem mestu prejel krono marternikov.

V Nikodemiji sv. Teofil škof; ta svetnik je bil zarad češčenja svetih podob tiran v pregnanstvo, in je tam umerl.

V Peluziju v Egiptu sv. Pavel, škof, iz ravno tega vzroka pregnan in je v pregnanstvu umerl.

V Briksnu sv. škof in spoznovalec Gavidioz.

V Tebáidi sv. Pavel, s priinkom „Priprosti.“

V Tiburbu na Mavritanskem sveti mučenki Perpetuva in Felicista. Z njima so smert terpeli: Revokat, Saturnin in Sekundol. Le-tá poslednji je umerl v ječi, vsi drugi so bili nastavljeni divjim zverim, ter so mučenstvo terpeli pod vladarjem Severom.

Perpetuva je sloveča v sv. Cerkvi. Bila je iz imenitne rodovine, še le 22 lét stara, in imela je dojenca v naročji. Njen sivostari oče jo je nezmérno ljubil in kot zaguljen pogan je sam prišel v ječo ji prigovarjat, da naj odjenja od kerščanstva. Svetnica sama pripoveduje: „Bili smo še pri naših preganjavcih, ko je moj oče — gnan od priserčne ljubezni do mene — prišel v ječo in si je vse prizadjal, da bi pretresel mojo stanovitnost. Oče, mu rečem, ali vidite tukaj na tléh ta-le verč? Odgovoril je: Vidim ga; in rečem mu: Se li more drugač imenovati, kot kar je? „Ne“, — je bil odgovor. „No tako tudi jaz ne morem drugo biti, kot kar sem res, to je, kristjana.“ — Oče ji v naglici hoče oči iztergati; vendar pa jo le pretépa in odide osramoten, da ni nič opravil. Veržena je bila nato v strahovito temno ječo in veliko še dalje k odpadu skušana. Ena najhujših skušnjav vmés je bil njen lastni oče, ki jo je večkrat in grozno k odpadu motil in nadlegal. Grozno je popisovanje, kako so zveri tergale in zdelovale te uboge mučenke in mučence; pa častitljiva je tudi njih stanovitnost. Svetnici Filicita in Perpetuva ste v toliki časti sv. Cerkve, da se vsaki dan pri vsih ss. mašah v tihih molitvah imenujete.

Sodba in kazni grešnikov.

Takrat se bo videlo, da je bil moder na tem svetu, kdor se je učil brezpameten in zaničevan biti za Kristusa.

Takrat bo dopadljiva vsaka britkost, ki si jo pohlevno preterpel, in vsaka krivica bo zamašila svoje usta.

Takrat se bo veselil vsak pobožni, in žaloval vsak brezbožni.

Takrat se bo bolj radovala mertvičena telésnost, kakor ko bi se bila vedno v veselji pasla.

Takrat se bo svetila slaba obleka, stemnelo pa bode nežno oblačilo.

Takrat bode večo hvalo imelo revno stanovanje, kakor zlate palače.

Takrat bo več pomagala stanovitna poterpežljivost, kakor vsa svetna mogočnost.

Takrat bo bolj povzdignjena priprosta pokorščina, kakor vsa posvetna prekanjenost. (De imit. l. I. c. 24.)

Dobrotni darovi.

Fara Rova in č. g. duhovni pastir so izročili naslednje darove: Za dijaško mizo 4 gld. 10 kr.; za sv. Očeta 2 gld. 40 kr.; za cerkev Jezusov. presv. Serca v Ljubljani 3 gld.; za sv. Detinstvo 2 gld. 70 kr.; za Marijanišče 2 gld. 80 kr.; za odpravljanje sužnjosti (Lavigieri) 3 gld.; za naj potrebnši misijone 2 gld.; za varhe Božjega groba v Jeruzalemu 2 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Bukovšice 2 gld. 83 kr. — Z Janč 24 gld. 50 kr. — S Poljanice 12 gld. — S Tople Rebrji 3 gld. 56 kr. — Iz Besnice 15 gld. 70 kr. — Iz Šent Lovrenca ob Temenici 25 gld. 80 kr. — Z Berda 18 gld. 78 kr. — Iz Šmartnega pri Litiji 19 gld. — Iz Slavine 64 gld. — Iz Borovnice 43 gld. — S Kokre 7 gld. 20 kr. — Z Blok 41 gld. — Iz Preserja 19 gld. — Iz Motnika 15 gld. — Iz Zagradca 24 gld. — Iz Černuč 25 gld. 40 kr. — Iz Kovorja 9 gld. 13 kr.

Za dijaško mizo: Bl. g. Fr. Silvester 2 gld. s. pristavkom:

Poséžite v žepe,
Kdor evénka imá,
Dijaški minister
Da ložej veslá! —

Č. g. župnik Ferd. Kogej 1 gld. — Č. g. kapl. Ant. Koblar 3 gld. — Č. g. administrator J. Kunaver 2 gld. — Č. g. župnik Ant. Klemen 5 gld. — Preč. g. dekan Andr. Drobniš 5 gld. — Vis. r. gr. Sofija Auerspergova z bl. kontesama 3 gld. — Neimen. 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. adm. J. Kunaver 2 gld. — Šmartin pri Litiji za leto 1888,89 čast. g. Fr. Šušteršič 10 gld. 80 kr.

Za Marijanišče: Č. g. adm. Kunaver 3 gld. — Č. g. kapl. A. Koblar 15 gld. — Neimen. 2 gld.

Za bratovščino Sv. R. Telesa: Iz Vogelj č. g. Mih. Kotnik 11 gld. 43 kr.

Za misijone v Bulgariji in Macedoniji: Pn. gospod protonotar in kanonik dr. Andr. Čebašek 200 gld. (to je: za misijon v Macedoniji 50 gld. in za semenišče v Zejtunliku 50 gld. za škofa v Filipopolu 50 gld., in za šolske Sestre v Adrijanopolu 50 gld.)

Za usmiljene sestre v Adrijanopolu: M. Žg. 50 gld. (za usmiljene Sestre) po č. g. Fr. Onušiču 50 gld.

Za odpravljanje sužnjosti (Kard. Lavigerie), G. Fr. Omejic 1 gld.

Za čč. oo. Trapiste v Bosni: Čast. gosp. župnik J. Peternel 2 gld.

Za Don Boskov misijon: Neimenovan 1 gld.,
Za cerkev presv. Serca Jezusovega: Nekdo 2 gld.

Za spominek † g. župnika Jož. Jeriča: Tectonomine 10 gld.

Za rokodelsko hišo v Novem mestu: Č. g. adm. J. Kunaver 2 gld.

Za misijonsko hišo pri „Corpus Christi.“ Čast. g. admin. Jan. Kunaver 10 gld. s pristavkom: „Živela, vspevala, dobrotna stvar!“

(Drugi dar. prih.)